

Co je palestinismus?

„Palestinismus“ je ideologie, která zahrnuje revizionistické historické vyprávění, cíl, o který jeho vyznavači usilují, a svérázný jazyk, v němž mají známá slova zvláštní význam. V tom se podobá marxismu, což vzhledem k jeho původu není překvapivé. Mezi věřící tohoto systému patří ti, kteří se sami označují za tzv. Palestince, a mnozí příslušníci západní levice, kteří podporují palestinsko-arabskou věc.

„Palestinismus“ vznikl v 60. letech minulého století a byl vytvořen agenty sovětské KGB. V té době Sověti podporovali panarabské nacionalisty, jako byl egyptský prezident Gamál Abdel Násir, aby čelili americkému a britskému vlivu na Blízkém východě. S úpadkem panarabismu se „palestinismus“ stal užitečným prostředkem k podněcování arabského světa proti Západu. Poskytoval také záminku k odporu proti Izraeli, který SSSR nyní považoval za nepřítele. Je ironií osudu, že sovětský diktátor Josef Stalin původně doufal, že se Izrael připojí k socialistickému táboru,

protože v něm žilo mnoho ruských přistěhovalců a měl také komunistickou stranu, ale v polovině padesátých let bylo jasné, že se Izrael sblíží se Západem.

Byla to doba celosvětové dekolonizace a KGB prosazovala myšlenku, že konflikt mezi Židy a Araby o svrchovanost nad Zemí izraelskou je ve skutečnosti národně osvobozenecím hnutím původního „palestinského lidu“ proti evropským kolonialistům. Sověti to opakovali donekonečna, přestože přibližně více než polovina všech izraelských Židů jsou potomci lidí, pocházejících z blízkovýchodních a afrických diaspor.

Sověti vždy používali rasu jako zbraň ve své psychologické válce proti USA a správně pochopili, že vyhrocování rasové zášti je velmi účinný způsob, jak zasít mezi Američany rozkol. V sedmdesátých letech minulého století vnesli rasový prvek do arabsko-izraelského konfliktu, jak ukázalo přijetí rezoluce OSN „Sionismus je rasismus“ v roce 1976.

Sovětský „palestinismus“ byl založen na jasném a konzistentním, i když falešném narativu. Ústřední událostí tohoto vyprávění je ztráta půdy, o kterou palestínští Arabové měli přijít v roce 1948 během války za nezávislost, kterou nazývají „Nakba“ (katastrofa). To, co se stalo palestinským Arabům, však bylo pro poraženou stranu ve válce velmi běžné. Například po druhé světové válce uprchlo nebo bylo vyhnáno z východní Evropy nejméně 12 milionů etnických Němců. Jordánsko po válce v roce 1948 zcela vyčistilo Judsko, Samaří a východní Jeruzalém od Židů. Od konce 40. let 20. století do 60. let 20. století bylo vyhnáno z arabských zemí přibližně 900 000 Židů. Kdyby Arabové válku vyhráli, Židy v Izraeli by jistě čekal podobný, ne-li horší osud.

Na rozdíl od etnických Němců nebo Židů na Blízkém východě palestínští Arabové nesouhlasili s přesídlením ani se zlepšením svého postavení. A tak se zvrácení Nakby, „návrat do svých domovů“ více

než pěti milionů potomků původních 600 000 uprchlíků, stalo základní součástí palestinské věci. V současnosti žije méně než 20 000 arabských uprchlíků z války v roce 1948.

Tento příběh zasahuje i do minulosti. Nepravdivě tvrdí, že „palestinský národ“ obýval Zemi izraelskou stovky, možná tisíce let. Někteří palestinští Arabové, jako například zesnulý diplomat Saeb Erekat, zašli tak daleko, že tvrdili, že palestinští Arabové žili v Zemi izraelské od dob Kanánců a Filištínů.

Vedle přiznání domorodého statusu Arabům jej toto líčení upírá Židům. Vymazává dlouhou historii židovského národa v Zemi izraelské, někdy lživě prohlašuje, že v Jeruzalémě nebyl žádný chrám nebo že dnešní Židé nemají žádnou spojitost s Blízkým východem.

Pro palestinské Araby je Nakba nejdůležitější událostí v jejich dějinách, stejně důležitou jako pro Židy exodus z Egypta. Palestinci ji často neopodstatněně přirovnávají k holocaustu. Nakba je křivda, kterou nelze napravit jinak než jejím zvrácením – návratem exulantů. A protože tato historika tvrdí, že palestinští obyvatelé byli vyhnáni násilím, pak je násilí k jejímu napravení naprosto oprávněné.

Čest palestinských Arabů tedy nelze získat zpět

kompromisem. „Palestinismus“ přijímá myšlenku dvoustátního řešení pouze jako dočasný prostředek k dosažení svého cíle odvrátit Nakbu. „Palestinismus“ také zcela odmítá myšlenku „dvou států pro dva národy“ a trvá na tom, že návrat potomků uprchlíků z roku 1948 do Izraele musí doprovázet nové rozdělení země. „Dva státy“ by tak ovládal jeden národ – palestinští Arabové.

Je důležité pochopit zásadní roli izraelsko-palestinského konfliktu ve vývoji specificky palestinské arabské identity. Před znovuzrozením Izraele byl zdrojem palestinské arabské identity klan. Nyní je to boj

za zničení Izraele. Být palestinským Arabem znamená stavět se proti Izraeli a „vzdorovat“ okupaci takzvané „palestinské arabské země“ od „řeky k moři“.

„Palestinismus“ jako myšlenkový směr je podobný marxismu nebo scientologii. Když jsou palestinisté konfrontováni s jasnými fakty, jako jsou historické a archeologické důkazy o židovské přítomnosti v Zemi izraelské po tisíce let, jednoduše je popřou nebo ignorují.

Jejich zvláštní jazyk je v podstatě stejný. V každém jazyce lze obsadit dům nebo zemi. V řeči „palestinismu“ však Izrael „okupuje palestinský lid“. Nejen místo, ale i národ může být „okupován“. Z toho vyplývá, že například Gaza může být okupována bez přítomnosti jediného izraelského vojáka.

Existuje také slovo „odpor“, které má konotace s francouzskými partyzány vyhazujícími do vzduchu nacistické muniční vlaky, ale pro palestinisty znamená bombardování pizzerie v Jeruzalémě plné civilistů, mezi nimiž jsou i děti. Stejně tak „nenásilný lidový odpor“ znamená vraždění náhodných Židů noži nebo automobily, nikoliv zbraněmi nebo bombami.

Přestože je „palestinianismus“ založen na falešném příběhu, historických lžích a zvráceném jazyce, má „palestinismus“ tu výhodu, že je vnitřně konzistentním systémem. Jeho jedinou nevýhodou je naprosté odtržení od reality. Přesto se „palestinismus“ ukázal jako pozoruhodně přizpůsobivý. Proměnil se v souladu s dobou, stejně jako antisemitismus, s nímž úzce souvisí.

Přesto konečný cíl „palestinismu“, palestinská arabská věc, zůstává stejný: přeměna Izraele v arabský stát spolu s násilným vyhnáním nebo vyhlazením tamějších Židů a jejich nahrazením potomky arabských utečenců z roku 1948.

Přijetí „palestinismu“ jako základní součásti identity Arabů v Zemi izraelské má strašlivé důsledky, protože znamená, že neexistuje žádné kompromisní řešení konfliktu.

„Palestinismus“ tvrdí, že palestinští Arabové jsou věčnými nepřáteli židovského národa v Zemi izraelské, což v konečném důsledku znamená, že válka bude pokračovat, dokud jedna z obou skupin v zemi nezůstane a druhá nezanikne.

| [Hana Lukešová](#)

■ ■ ■ ■ ■ (2 votes, average: **3,00** out of 5)

>> **Podpora**

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> **Pravidla diskuze**

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím [pravidla diskuze](#).

>> **Jak poslat článek?**

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

